

Kada sam bila ptica
Mene su bile indigo boje
Letela sam kroz vreme
Kada muzika
Sa one strane neba

Sad imam jedno krilo
Dopustam vetru da me ponese
Ali me doceka
Ostrica noza
Kрила me više ne žele
Telo ne ume da laže

Sad zimujem tamo
Gde caruje sneg

Nekad sam imala glas
I pesmu
Sad prizivam reči

Kada sam bila ptica
Zrilo je u meni zrido
Bila sam poljska žirva
Ptica peravica

Ana Todorović-Radetić

*Kada sam
bila ptica*

*Kada sam
bila ptica*

KADA SAM BILA PTICA

Kada sam bila ptica
Visine su bile indigo boje
Letela sam kroz vreme
I čula muziku
Sa one strane neba

Sad imam jedno krilo
Dopuštam vetru da me ponese
Ali me dočeka
Oštrica noža
Krila me više ne žele
Telo ne ume da laže

Sad zimujem tamo
Gde caruje sneg

Nekad sam imala glas
I pesmu
Sad prizivam reči

Kada sam bila ptica
Žito je u meni zrilo
Bila sam poljska ševa
Ptica pevačica
Poklanjala sam pesme

Svakom ko bi se tu zatekao
Kao da je lako pokloniti
Pesmu srca
Tek tako
Ogoliti dušu
Pokazati je svima
Skidajući sloj po sloj
Dok ne zabole kosti
Dok se ne stigne do rane

Tu gde me sada boli
Još uvek me niko poljubio nije

Kada sam bila ptica
Spajala sam nebo i zemlju
Kao glasnica bogova
Pronosila tajne
Kao besmrtni pesnici
Što među svetovima žive
Udisala sam ozon
Ispod belih zavesa
Iz kojih se prosula kiša

Još uvek prepoznajem predele
Koje su dotakla moja krila
Da li će i oni prepoznati mene?

A kada sam bila žar-ptica
O, kako još od tog zova
Zabole krila!
Kada sam nekada bila žar-ptica
Što prikazom svojim
Osvetljavala je svetove nove
Stvarala u grudima požar
Donosila nadu
I budila šume
Lovci su jurili moje perje
Da osvetle pustoš
Što ostaje za njima

I kamen pamti

Kada sam bila ptica
O, kada sam bila ptica
Zemlja je bila cela

TRAŽIM PESMU

Tražim pesmu
po kojoj ćeš me zavoleti
u čijim rečima ćeš zaspati mirno
kao dete u majčinom krilu
dok napolju ujeda vetar
i venu meke grane
pod tvrdom korom mraza
Tražim pesmu
u kojoj uvek u zanosu plešu
sazrela polja ječma
i suncokreti srcem punim vatre
za milimetar rastu ka nebu
Tražim pesmu
u kojoj se ne čuju slutnje
nemih trava što plaču
nad neprocvetalim pupoljcima
zarobljenim u kristalima
Tražim pesmu
obučenu u glasove violina
što sipaju nežnost iz žica
kao svetlucavi vodopadi
nad zemljom što umorno čami
Tražim pesmu
po kojoj ćeš pamtiti

kako pucketaju slova
kada ih ljubav slaže u reči
i kao plodove otežalih voćnjaka
spušta u tvoje ruke

ZVEZDE

Među ljudima sam oduvek tražila
Jedino i samo zvezde
Od čije svetlosti oči zabole
Od čijeg uma svet se zatrese
Što indigo plamenom svojim
Popale vatre, pokrenu stene
Pa srce bukne, groznicom gori
Prodornim okom posred svog čela
Skriveno vide, tišinom tvore
I zmiju u telu što spava bude

Čarobnom frulom muzike svoje
Zanjišu polja, poseju slike
Predznake šalju, sazvežđa stvore
Zadive pesmom, zavrte plesom
Bacaju svoje čini na mene
Pa zavedena lepotom tog duha
I sama plešem, i sama stradam
U tamu siđem, u nebo plovim
I budim se nova, ponovo rađam
U život novi poletim
Sve bliže ka zvezdi padam

PESMA O ČAMCU

Ne pamtim kada sam prestala da hodam bosa
Da stopalima upijam toplotu i vlagu zemlje
Kad sam zaboravila
Da crpim životni sok
Iz samih žila kucavica

Ne znam više da odlutam sama
U divlju tamnu noć
Vođena pesmom lotalica

Al' možda me čeka još jedan čamac
Od bronzane obale daleko što pluta
U suncu okupan, na pučini sanja
I slobodnim zovom besciljno luta

I jedan crveni zalazak sunca
I belo kamenje prosuto
Žude da zaplivam dublje
Što dalje
Pa da kosu smočim u so
Predam je valima, vetru i nebu
Okitim tajnom sedefa školjke
Razigram vrtlogom pomamne vode
Prstima dotaknem koralno dno
Daleko je pučina, već znam

I sva sam mokra od vreline stena
A ja ne prestajem da gledam na sat
Jer žurim, moram da žurim
Da se što pre vratim
Tamo gde me nema

KO JE ON?

Pomislih – Zevs on je!
– što munje ko strele baci,
al' strele – sunčeve luče,
Apolonovi behu zraci.

Da drvo on je – čempres bi bio!
– što nebu oblake visoko para,
al' hrast jedan raširi grane
iznad svog svetog, božjeg oltara.

On krila ima! Leptir je beli!
– što polje skerletnih makova traži,
al' hitra vetruška slete na prozor,
ko čuvar na pustoj ponoćnoj straži.

Pomislih – vetropir taj je!
– što biser iz oka devinog krade,
al' umoran derviš što tajnu čuva
tiho pred moju kapiju stade.

Trgovac on mora biti!
– što purpurnu, meku mi nudi svilu,
no hodočasnik s dalekog puta
ostavi krst u mome krilu.

Ko sušna zemlja što kišu čeka,
dubokom brazdom posečen, žedan.
Ne! Nebo on je!
Dalekom svodu ostaje veran.

Pomislih – stvaran da l' je?
Il' glumom veštom on sreću krade?
Al' pesnika setnog ugledah tek,
na kojeg biserna svetlost pade.

Da moj bude, poželeh tada!
Al' vetar šapnu – on leteti mora!
Ti pleši i pesma budi,
žeđ će ga zvati do tvog izvora!

KAD LJUBAV DOĐE

Kad ljubav dođe
Običan dan je lepši od praznika
U trenu se otvara kamen
U kom su se skrivale zvezde
Prah se rasipa odasvud
Dok ne uleti u srce
Hiljadu bubnjeva
Tutnji u glavi
Oči ne vide
Iako mraka nema
Da li je izmišljeno ili stvarno
To proleće
Seme ruže proklija u snu
I cvet se otvara, a trnje ne boli
Iako ni oklopa nema
I svuda su polja
Vrtoglava
Dok gore otvaraju pute
Zaustavljenim letovima
Pticama i obzorju

BEDEM

Volim tog dečaka u tebi
Što nasmejan ispod oblaka hoda
A sena mu lice prlja

Što tako lep
Baš takav
Od majke rođen
Ćutljiv i tih
Bezličnim danima
Kroz život srlja

Čekam tog istog dečaka
Da stigne do jednog zida
Kada svet staje
Ili se budi

Da budem svedok
Kad zapeva slavuj
U zaspalom srcu
A dan se ko čigra zavrti
Kad reka poteče
Bedem se sruši
Oči napokon vide
Putokaz posle smrti